

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **Paradela Invest, s. r. o.**, IČO 01759922, se sídlem Na Nivách 1019/25, Praha 4, zast. společností BD Consult, s.r.o., se sídlem Jeseniova 1196/52, Praha 3, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

I. **Žaloba s e z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného (dále také „správce daně“), který spatřuje v provádění postupu k odstranění pochybností ve věci daně z přidané hodnoty za únor 2014, jenž byl zahájen výzvou ze dne 16. 5. 2014, čj. 3504578/14/2004-24906-110365.

V první žalobní námitce žalobce uvádí, že výzva k odstranění pochybností je nekonkrétní. Správce daně uvádí pochybnosti o jednotlivých řádcích daňového přiznání, žádné konkrétní pochybnosti o výši daňové povinnosti nevyslovil, což odporuje požadavkům zákona i judikatuře Nejvyššího správního soudu. O ekonomické činnosti žalobce svědčí proběhlá kontrola daně z přidané hodnoty prověřující období podzim 2013, která byla uzavřena bez závad. Formulace výzvy je tedy zjevně účelová, sledující pouze snahu oddálit výplatu řádně vykázaného nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty. Výzva není podložena žádnou konkrétní analýzou, odchylkami od minulých zdaňovacích období apod. Jelikož nebyla výzva konkrétní, nemohl jí žalobce vyhovět. Pochybnosti správce daně

přesahují zákonné limity pro postup k odstranění pochybností a znemožňují žalobci tyto pochybnosti vyvrátit, neboť mu je správce daně nesdělil.

Druhá žalobní námitka směřuje proti rozsahu požadovaných dokumentů ze strany správce daně, který přesahuje limity pro postup k odstranění pochybností. V této souvislosti žalobce odkazuje na několik rozsudků, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval rozsahem požadovaných dokumentů a rozdíly mezi postupem k odstranění pochybností a daňovou kontrolou. Rozsah a nekonkrétnost výzvy odpovídá dle žalobce spíše daňové kontrole, nikoliv postupu k odstranění pochybností.

Třetí námitka se týká tvrzené opožděnosti zahájení postupu k odstranění pochybností; správce daně nedodržel ustanovení § 89 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož vydá správce daně výzvu k odstranění pochybností do 30 dnů ode dne, kdy bylo takovéto podání učiněno. I pokud by soud shledal nedodržení třicetidenní lhůty jako nedodržení pouze pořádkové lhůty, je nutno vzít v úvahu tento fakt při posuzování šikanóznosti celkového přístupu správce daně.

Čtvrtou žalobní námitkou žalobce brojí proti postupu Odvolacího finančního ředitelství, které posoudilo jeho stížnost na postup správce daně jako nepřipustnou a uvedlo, že žalobce se může bránit až proti výslednému platebnímu výměru. Jde tedy o zjevnou snahu upřít žalobci v rámci postupu k odstranění pochybností jeho práva a nutit ho strpět po neomezenou dobu úkony správního orgánu, tj. nezákonné jednání správce daně. V případě nároku na odpočet daně z přidané hodnoty hraje časový efekt mnohonásobně vyšší roli; daňový subjekt totiž již většinou předmětnou daň svému dodavateli uhradil a má zákonný nárok na její vrácení od státu do třiceti dnů. Postup k odstranění pochybností vrácení daně oddaluje, čímž je daňový subjekt výrazně znevýhodněn proti konkurenci. Nárok na odpočet daně z přidané hodnoty není fakultativní nenárokovou dávkou, nýbrž vzniká ze zákona. Odvolací finanční ředitelství svým postojem k přešetření stížnosti jen posílilo libovůli finančních orgánů, která byla založena již nekonkrétní výzvou, směřující k oddálení výplaty řádně a včas nárokovaného nadměrného odpočtu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě reaguje na námitky žalobce a uvádí, že výzva k odstranění pochybností dostala obsahovým požadavkům dle judikatury Nejvyššího správního soudu; výzva naznačovala pochybnosti správce daně o mimořádném objemu přijatých zdanitelných plnění bez vykázání uskutečněných zdanitelných plnění a i pokud by případně obsahovala jisté pochybení ve své textaci, nedosáhlo toto pochybení takové intenzity, která by představovala důvod pro vyslovení nezákonnosti výzvy a na ni navazujícího postupu k odstranění pochybností. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu pod čj. 1 Afs 105/2012 žalovaný konstatuje, že se jednalo o daňové řízení vedené za nesrovnatelných podmínek. K námitce na nedodržení třicetidenní lhůty pro vydání výzvy k odstranění pochybností žalovaný dodává, že nesplnění této povinnosti by mohlo být považováno za případné porušení zásady rychlosti, nicméně na hodnocení zákonnosti postupu k odstranění pochybností nemá několikadenní prodlení s vydáním výzvy vliv. Polemika žalobce, že žalovaný měl zahájit daňovou kontrolu, je účelová, protože v důsledku neznalosti dalšího rozsahu předloženého důkazního materiálu si správce daně nemohl po podání daňového přiznání učinit úsudek o tom, jaký způsob prověřování daňových povinností by byl za dané situace vhodnější. Žalovaný proto navrhuje soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podání ze dne 26. 3. 2015 žalobce uvádí, že žalovaný postup k odstranění pochybností ukončil dne 26. 2. 2015, když pod čj. 1024530/15/2004-52526-110365 vydal platební výměr na daň z přidané hodnoty za sledované období; žalobce proto žádá o změnu petitu tak, aby soud určil, že postup k odstranění pochybností u daně z přidané hodnoty za únor 2014 prováděný žalovaným byl nezákonným zásahem a současně aby uložil žalovanému vyměřit daň z přidané hodnoty za toto období konkludentně k poslednímu dni lhůty pro podání daňového přiznání ve výši uvedené v daňovém přiznání.

Podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Městský soud v Praze nařídil k žádosti žalobce ve věci ústní jednání, při němž oba účastníci řízení setrvali na svých již dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Dne 26. 3. 2014 podal žalobce v listinné formě přiznání k dani z přidané hodnoty za období únor 2014, v němž vykázal nadměrný odpočet ve výši 2 250 000,- Kč; elektronicky bylo přiznání k dani podáno 28. 4. 2014.

Ve výzvě k odstranění pochybností ze dne 16. 5. 2014, čj. 3504578/14/2004-24906-110365, která byla prostřednictvím datové schránky doručena žalobci dne 19. 5. 2014, žalovaný uvedl, že při přezkoumání daňového přiznání za období únor 2014 vznikly pochybnosti o správnosti, průkaznosti a úplnosti tohoto přiznání a o pravdivosti údajů v jeho oddíle C. Jelikož je poměr uskutečněných a přijatých plnění v tomto přiznání nulový, má správce daně obavy, že žalobce přijatá plnění nepoužívá při uskutečňování ekonomické činnosti. Z údajů uvedených v přiznání sice vyplývá, že žalobce přijímal zdanitelná plnění, avšak není z nich patrné, zda uskutečňoval ekonomickou činnost. Pochybnosti tak žalovanému vznikly o oprávněnosti nároku na odpočet daně, zejména o použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti. Žalobce byl proto vyzván, aby se k uvedeným pochybnostem vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, prokázal pravdivost údajů uvedených v přiznání a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.

Stížnost proti postupu správce daně podanou žalobcem shledal žalovaný ve sdělení ze dne 11. 9. 2014, čj. 5480087/14/2004-24906-110365, které tvoří přílohu žaloby, nepřipustnou. V odůvodnění uvedl, že nebyly naplněny podmínky dle § 261 odst. 1 daňového řádu, neboť stížnost směřovala proti konkrétnímu obsahu výzvy, přičemž proti výzvě se nelze samostatně odvolat. Nezákonnost výzvy lze zpochybnit až v souvislosti se samotným rozhodnutím o vyměření daně. Nad rámec uvedeného žalovaný uvedl, že při vydání výzvy nepochybil; k pochybnostem dospěl na základě analýzy údajů v časové řadě (vyhodnotil údaje v přiznání a zjistil, že poměr uskutečněných a přijatých plnění činil 0, zároveň posoudil výši přijatých plnění za předcházející zdaňovací období).

Ve vyrozumění ze dne 21. 11. 2014, čj. 31048/14/5100-41457-711622, Odvolací finanční ředitelství posoudilo žádost žalobce o prošetření způsobu vyřízení stížnosti jako nedůvodnou, neboť potvrdilo závěr žalovaného, že stížnost proti výzvě k odstranění pochybností je nepřipustná; v důsledku toho se Odvolací finanční ředitelství nemohlo zabývat

námitkami žalobce o nezákonnosti výzvy. Ve vyrozumění bylo dále uvedeno, že není možné, aby se správce daně i odvolací finanční ředitelství v rámci přešetření stížnosti opětovně zabývali již dříve uplatněnou a vypořádanou námitkou.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 89 odst. 1 daňového řádu má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.

Podle § 89 odst. 2 daňového řádu správce daně uvede ve výzvě své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.

Podle § 89 odst. 4 daňového řádu pokud vyplývá z podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení, že daňovému subjektu má vzniknout daňový odpočet, vydá správce daně v případě pochybností výzvu k odstranění pochybností do 30 dnů ode dne, kdy bylo takovéto podání učiněno, nejdříve však od posledního dne lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení.

Spor se mezi účastníky řízení vede o to, zda výzva k odstranění pochybností ze dne 16. 5. 2014 splňovala požadavky na ni kladené ustanovením § 89 daňového řádu a zda se stala řádným podkladem pro zahájení postupu k odstranění pochybností. Soud tedy posuzoval, zda se žalovaný postupem k odstranění pochybností, zahájeném vydáním předmětné výzvy, nedopustil nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s.

Úvodem soud předesílá, že postup k odstranění pochybností ve smyslu § 89 daňového řádu směřuje ke správnému a úplnému zjištění a stanovení daňové povinnosti; správce daně jej využívá ke zjištění, zda je tvrzení daňového subjektu podloženo důkazy, vzniknou-li o něm pochybnosti. Pokud má správce daně za to, že k odstranění vzniklých pochybností postačí pouze poskytnutí několika dílčích důkazních prostředků a nebude třeba provádět daňovou kontrolu, doručí daňovému subjektu výzvu k odstranění pochybností, v níž své pochybnosti vyjádří dostatečně jasně, konkrétně a určitě. Obsah výzvy je třeba naformulovat takovým způsobem, aby na něj mohl daňový subjekt poskytnout určitou odpověď, tj. aby se daňový subjekt mohl k vysloveným pochybnostem vyjádřit, neúplné údaje doplnit, nejasnosti vysvětlit a nepravdivé údaje opravit nebo pravdivost údajů prokázat. Z výzvy tak musí být zřejmé, jaké skutečnosti má daňový subjekt vysvětlit, jaké důkazní prostředky má doložit či jaké údaje má opravit.

První žalobní námitka o nekonkrétnosti výzvy k odstranění pochybností tím, že výzva není podložena žádnou konkrétní analýzou nebo odchylkami od minulých zdaňovacích období, není důvodná.

Předmětná výzva je srozumitelná a jsou v ní dostatečně konkretizovány pochybnosti, správce daně a důvody, které ke vzniku těchto pochybností vedly. Správce daně ve výzvě uvedl, že má o podaném přiznání k dani z přidané hodnoty za období únor 2014 a údajích uvedených v jeho oddíle C pochybnosti, a to konkrétně o oprávněnosti nároku žalobce na odpočet daně podle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), zejména o použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti. Důvody těchto pochybností byly celkem dva: 1) poměr uskutečněných a

přijatých plnění je v přiznání k dani nulový, což podporuje obavy, že žalobce nepoužívá přijatá plnění při uskutečňování ekonomické činnosti, a 2) z údajů uvedených v přiznání k dani není patrné, zda žalobce uskutečňoval ekonomickou činnost.

V této souvislosti soud odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 110/2007 - 102, že ve výzvě správce daně podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, musí být uvedeny konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených; výzva odkazující pouze na příslušný řádek takové písemnosti tomuto požadavku zpravidla neodpovídá. Pochybnost nemusí být jistotou správce daně o tom, že tvrzení daňového subjektu nejsou správná, průkazná, úplná či pravdivá. „*Postačí, půjde-li o důvodné podezření, tj. o podezření založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích správce daně či na jeho analýzách obdobné kvality opřených o skutkové důvody. V každém případě tedy musí jít o poznatky či analýzy mající skutkový základ vztahující se k daňově relevantní činnosti daňového subjektu a opírající se o logickou a racionální úvahu.*“ Zdejší soud doplňuje, že výše uvedený závěr lze vztáhnout i na nyní projednávaný případ, neboť institut výzvy k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu se od výzvy, již se zahajovalo vytýkácí řízení dle § 43 zákona o správě daní a poplatků, téměř neliší.

Správce daně tedy uskutečněnou výzvou seznámil žalobce s důvody, které zakládají jeho pochybnosti, přičemž tyto důvody byly opřeny o konkrétní skutečnosti – podle přiznání k dani totiž žalobce ve zdaňovacím období neuskutečnil žádná zdanitelná plnění, tedy nedodával zboží ani neposkytoval služby. Nelze opomenout, že výzva k odstranění pochybností a pochybnosti v ní vyjádřené bezprostředně navazují na údaje uvedené již dříve žalobcem v přiznání k dani. Správce daně tedy k ověření, zda údaje v přiznání k dani korespondují se skutečností, vyzval žalobce, aby tyto údaje doložil, jelikož u něj vyvstaly pochybnosti o oprávněnosti nároku žalobce na nadměrný odpočet. Žalobce je povinen daň nejen přiznat, ale rovněž svá tvrzení v podaném přiznání doložit, tzn. nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní. Výzva současně obsahovala konkrétní pokyny, co by měl žalobce k odstranění pochybností učinit, jaké dokumenty správci daně předložit. Žalovaný se neomezil na pouhé konstatování, že má o podaném přiznání k dani pochybnosti, nýbrž řádně odůvodnil, na čem jsou jeho pochybnosti založeny a jakým způsobem je má případně žalobce odstranit. Předmětná výzva tedy neodporuje závěrům Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve výše citovaném usnesení.

Dle názoru soudu by k odstranění pochybností stačilo, aby se žalobce vyjádřil, poskytl správci daně vysvětlení, z jakého důvodu v předmětném zdaňovacím období neuskutečňoval zdanitelná plnění, a toto prokázal. Žalobce však na toto nijak konkrétně nereagoval a ve stížnosti proti výzvě k odstranění pochybností pouze konstatoval, že o jeho ekonomické činnosti svědčí proběhlá kontrola daně z přidané hodnoty prováděná podzim minulého roku. Soud doplňuje, že v případě uplatňování nároku na odpočet, aniž by byla uskutečňována ekonomická činnost, by měl být daňový subjekt připraven správci daně takový stav řádně prokázat a zdůvodnit.

Soud nepřisvědčil druhé námitce žalobce, že rozsah požadovaných dokumentů přesahuje limity pro postup k odstranění pochybností a že odpovídá spíše daňové kontrole. Rozsah požadovaných dokumentů soud nepovažuje za tak široký, že by překračoval meze postupu k odstranění pochybností. Jak již soud konstatoval výše, výzva k odstranění pochybností je formulována dostatečně konkrétně. Správce daně v ní jednoznačně vymezil své pochybnosti o správnosti, průkaznosti, úplnosti a pravdivosti předloženého přiznání k dani a tyto pochybnosti řádně odůvodnil. Za účelem odstranění pochybností vyzval správce daně

žalobce k vyjádření a předložení důkazních prostředků, jimiž bude možné zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně; výslovně pak žalobce vyzval k tomu, aby předložil evidenci podle § 100 zákona o DPH, účetní knihy a daňové doklady, přičemž se jedná o dokumenty vztahující se ke zdaňovacímu období únor 2014. Žalobci nebylo uloženo předložit doklady, které by neměly časovou a věcnou souvislost s prověřovaným zdaňovacím obdobím. Cílem správce daně tedy bylo zjistit, zda žalobce přijatá plnění používal pro účely uskutečňování ekonomické činnosti. Soud má za to, že správcem daně požadovaný výčet dokumentů není nijak významně rozsáhlý a že se jedná o dokumenty, které může žalobce bez obtíží předložit, a tím prokázat, že v daném období ekonomickou činnost uskutečňoval. Výše popsany postup tedy nelze považovat za překročení limitů postupu k odstranění pochybností ze strany správce daně.

Třetí žalobní námitka o opožděnosti zahájení postupu k odstranění pochybností je nedůvodná. Podle § 101a odst. 1 zákona o DPH jsou od 1. 1. 2014 plátcí daně povinni podávat daňová přiznání elektronicky na elektronickou adresu podatelny zveřejněnou správcem daně. Za den podání přiznání k dani z přidané hodnoty za období únor 2014 je proto třeba považovat den dodání tohoto přiznání na příslušnou elektronickou adresu. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce podal přiznání k dani za předmětné zdaňovací období v listinné podobě dne 26. 3. 2014; k tomu je však poznamenáno, že elektronicky bylo toto přiznání podáno 28. 4. 2015. Totéž datum podání dotčeného přiznání k dani uvedl správce daně ve výzvě k odstranění pochybností. Závěru o podání přiznání k dani dne 28. 4. 2014 svědčí i skutečnost, že žalobce v žalobě den podání přiznání k dani neuvedl a proti datu uvedenému ve výzvě k odstranění pochybností nijak nebrojil. Vzhledem ke shora uvedenému soud uzavírá, že žalovaný neporušil ustanovení § 89 odst. 4 daňového řádu a výzvu k odstranění pochybností ze dne 16. 5. 2014, která byla žalobci prostřednictvím datové schránky doručena 19. 5. 2014, vydal v zákonné třicetidenní lhůtě ode dne řádného podání žalobcova přiznání k dani.

Ke čtvrté žalobní námitce, týkající se otázky přípustnosti stížnosti dle § 261 daňového řádu proti výzvě k odstranění pochybností, resp. zahájení postupu k odstranění pochybností, soud uvádí následující.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu, například rozsudku ze dne 11. 6. 2015 čj. 10 Afs 40/2015 - 36, platí že „*stížnost dle § 261 daňového řádu je přípustným oprávněným prostředkem proti výzvě k odstranění pochybností (...)*“. Výzvu k odstranění pochybností je totiž nutné považovat za postup správce daně ve smyslu § 261 odst. 1 daňového řádu, a proto nelze konstatovat nepřípustnost stížnosti. Úvaha žalovaného i Odvolacího finančního ředitelství, vyjádřená ve sdělení ze dne 11. 9. 2014 a ve vyrozumění o výsledku prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 21. 11. 2014, o nepřípustnosti stížnosti žalobce proti postupu správce daně tedy nebyla správná. Žalobce však nebyl na svých právech zkrácen, jelikož se žalovaný jeho námitkami proti výzvě k odstranění pochybností (i přes tvrzenou nepřípustnost podané stížnosti) v citovaném sdělení věcně zabýval.

Námitky, že je žalobce nucen strpět po neomezenou dobu nezákonné jednání správce daně, postrádají bližší konkretizaci a jsou natolik obecná, že se soud s nimi nemůže vypořádat. Tvrzení o libovůli správních orgánů a záměrném oddálení výplaty nadměrného odpočtu ze správního spisu nijak nevyplývá. Soud upozorňuje, že „cenou“ za prověřování tvrzení žalobce postupem k odstranění pochybností je úrok z vratitelného přeplatku. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2014, čj. 7 Aps 3/2013-34, konstatoval, že „*uplatní-li plátcé DPH nárok na nadměrný odpočet (§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) a částka odpovídající tomuto nároku je mu v důsledku prověřování oprávněnosti nároku vyplacena později než v době tří měsíců od skončení zdaňovacího období, za něž nárok na odpočet uplatnil, náleží plátcí za období od počátku čtvrtého měsíce*

od skončení zdaňovacího období, za něž nárok uplatnil, do dne uhrazení nadměrného odpočtu plátců úrok z oprávněně uplatněné částky ve výši stanovené podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád“.

Závěrem soud konstatuje, že vyhovět nelze ani druhému bodu žalobního petitu, dle něž by měl soud žalovanému nařídít vyměřit daň z přidané hodnoty za období únor 2014 konkludentně k poslednímu dni lhůty pro podání daňového přiznání ve výši uvedené v daňovém přiznání. Žalovaný již o daňové povinnosti žalobce rozhodl, a to platebním výměrem ze dne 26. 2. 2015, přičemž tento platební výměr je nutno v souladu s ustálenou judikaturou považovat za zákonný a správný do doby, než bude případně zákonem stanoveným postupem odstraněn. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 As 79/2008-128, je totiž právní řád České republiky „založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (...). Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti.“

Soud připomíná, že v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu není oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu, natož nařídít, jak má v dané věci rozhodnout. V souladu s § 87 odst. 2 a 3 s. ř. s. může soud v řízení o zásahové žalobě pouze určit, že provedený zásah byl nezákonný, nebo zakázat správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval a přikázat mu, aby obnovil stav před zásahem, nebo podanou žalobu zamítnout.

S ohledem na vše výše uvedené soud uzavírá, že žalobce byl k odstranění pochybností správcem daně náležitě vyzván, jelikož samotná výzva obsahovala jednak řádné vymezení pochybností a relevantních skutečností, z nichž tyto pochybnosti pramení, a jednak uvedení způsobu, jakým je možné pochybnosti správce daně rozptýlit. Žalobce tedy nebyl vydáním výzvy a zahájením postupu k odstranění pochybností zkrácen na svých právech.

Žalobce se svými námitkami neuspěl; soud neshledal, že by se žalovaný vůči němu dopustil nezákonného zásahu, a žalobu proto podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková